

Turkistarhaton Suomi -kansalaisaloite perustuu totuuden vääristelyyn

Jussi Peura, tutkimusjohtaja, maatalous- ja metsätieteiden tohtori, FIFUR

Joku viisas on sanonut, että asia menee perille vasta, kun sen on kuullut seitsemän kertaa. Ilmiö on tuttu myös turkisalalle. Maailma on nykyään pullollaan turkisivastaisia someryhmiä ja niissä kiertää suuria määriä vaihtelevalla faktapohjalla varustettua tietoa. Samoja viestejä eläinräkkäyksestä ja kärsimyksestä toistellaan, kunnes enemmistö ryhmän jäsenistä uskoo asian kyseenalaistamatta mihin väitteet perustuvat. Asia kuulostaa sitä uskottavammalta, mitä useampi asian uskoo. Eduskunnalle luovutettiin 9.9. kansalaisaloite turkiselinkeinon kielämisestä. Aloitteen perusteludokumentti sisältää useita vääristelyjä ja jopa virheellisiä tietoja, jotka haluamme tässä artikkelissa nyt korjata.

Kieltoaloitteen keskeiset väittämät

Kansalaisaloitteen keskeiset perustelut nojautuvat väittämään, että turkiseläimet eivät pysty toteuttamaan lajinmukaisia käyttäytymistarpeitaan, joita ne luonnossa toteuttaisivat. Väittämien tueksi perusteludokumentti sisältää useita viittauksia toisiin lähteisiin. Ne viittaavat kuitenkin pääosin eläinoikeusjärjestöjen omille propagandaa tihkuville nettisivuille, sekä näennäistieteellisiin raportteihin, jotka eivät käsittele aiheitaan tieteellisen objektiivisesti, vaan perustuvat ainoastaan eläinoikeusagendaa tukeviin julkaisuihin tai jopa julkaisujen osiin jättäen eläinoikeusagendaa tukemattomat tai jopa vastakkaiset tulokset ja johtopäätökset täysin huomiotta.

Turkistarhaton Suomi -kansalaisaloitteen perusteluissa on erittäin vähän todellista tieteellistä näyttöä aloitteessa esitetyille väittämille. Siitä huolimatta aloite sisältää kovia väittämiä kuten: a) tarhattavat eläimet eivät poikkea luonnossa elävistä lajitovereistaan, b) tarhattavat eläimet eivät pysty toteuttamaan lajinmukaisia käyttäytymistarpeitaan ja c) edellä mainituista syistä turkiseläimet kärsivät.

Kansalaisaloite on hataralle tieteellisille perustalle rakennettu toisistaan riippuvien johtopäätösten korttitalo, joka ei kestä kriittistä tarkastelua. Aloite on laadittu virheellisten faktojen varaan ja niiden avulla on johdettu harhaan aloitteen allekirjoittamia ihmisiä. Seuraavassa käydään läpi tärkeimmät virheelliset väittämät ja avataan asioiden todellinen laita.

80 sukupolvea jalostusta

Kansalaisaloitteen ensimmäinen virheellinen väittämä väittää, että koska turkiseläimiä on kasvatettu vasta sata vuotta, eivät turkiseläimet siksi poikkea luonnonvaraisista lajitovereistaan. Todellisuudessa turkiseläinten kasvatusta alkoi jo paljon kansalaisaloitteessa väitettyä aikaisemmin. Sinikettujen, eli naalien tarhauksen ensimmäiset kokeilut tehtiin jo 1860-luvulla, eli noin 160 vuotta sitten. Minkkien ja hopeakettujen tarhaus lähti liikkeelle Pohjois-

Amerikassa 1800-luvun lopussa ja levisi sieltä vähitellen myös Pohjoismaihin. Ensin Norjaan ja sitten Suomeen, Ruotsiin ja Tanskaan ja lopulta muualle Eurooppaan ja Euroopan ulkopuolelle.

Kuten kansalaisaloitteessa todetaan, turkin laatu on toki ollut aina tärkeä jalostettava ominaisuus, mutta turkistarhauksen alusta lähtien yksi keskeisistä siitoseläinten valintaperusteista on ollut eläinten käsiteltävyys ja sopeutuminen tarhaolosuhteisiin. Tarhaaja luonnollisesti halusi helppohitoisia eläimiä, koska se helpotti hänen elämäänsä.

Turkistarhauksen historian aikana on tehty runsaasti tieteellistä tutkimusta turkiseläinten käyttäytymisominaisuuksista, kuten aggressiivisuudesta, luottavaisuudesta ihmiseen, pelokkuudesta sekä stereotyyppisestä käyttäytymisestä. Niiden kaikkien on todettu olevan kohtalaisesti periytyviä ominaisuuksia, joita pystytään muokkaamaan siitoseläinvalinnalla. Ne kaikki ovat myös ominaisuuksia, joihin tarhaaja on tarhauksen historian aikana joskus tietämättään, joskus tietoisesti kiinnittänyt huomioita valitessaan siitoseläimiä. Pelokasta, aggressiivista ja ihmiseen heikosti luottavaa eläintä on ollut vaikea käsitellä, ja sillä on ollut vaikeuksia myös tuottaa pentuja normaalisti. Hankalat yksilöt on yksinkertaisesti ollut helpompi karsia ja valita sen sijaan paremmin ihmisen kanssa elämään sopeutuneita yksilöitä siitokseen.

Tällaista jalostustyötä tarhaajat ovat pisimmillään tehneet jo yli 150 vuotta. Turkiseläimillä se vastaa noin 80 sukupolvea, mikä on eläinjalostuksen mittapuulla pitkä aika. Ensimmäisten tarhattujen turkiseläinten vertailu nykyisiin turkiseläimiin vastaisi nautakarjanjalostuksessa nykyisten lehmien vertailua 1500-luvun puolessa välissä kasvatettuihin lemiin. Tuona aikana pelkästään lehmän keskipaino 4–5-kertaistunut. 80 sukupolvea on niin pitkä aika, että sinä aikana ehtii tapahtua myös domestikaatiota, eli eläinlajien sopeutumista elämään ihmisen hoidossa. Yksi kuuluisimmista esimerkeistä turkiseläinten sopeutumisesta ihmisen kanssa elämiseen on Novosibirskissa Venäjällä hopeaketuilla toteutettu valintakoe. Ketut kesyyntyivät muutamassa vuodessa, kun valinnassa keskityttiin valitsemaan parhaiten ihmisiin sopeutuneita yksilöitä. Ruotsin Maatalousyliopiston Ruotsin valtiopäiville vuonna 2020 sekä Kuopion yliopiston vuonna 2007 tekemät laajat kirjallisuuskatsaukset päätyivätkin johtopäätökseen, että turkiseläimet ovat domestikoituneita, eli sopeutuneita elämään tarhaolosuhteissa ihmisen hoidossa. Väite, että turkiseläimet eivät poikkeaisi luonnossa elävistä lajitovereistaan ei siis missään nimessä pidä paikkaansa.

Välttämätön lajinmukainen käyttäytymistarve

Kansalaisaloitteen toinen keskeinen perustelu liittyy lajinmukaiseen käyttäytymiseen ja tarkemmin siihen väittämään, että koska turkiseläimet eivät poikkea luonnossa elävistä lajitovereistaan, ne kärsivät, koska ne eivät pysty toteuttamaan samoja käyttäytymismuotoja kuin luonnossa elävät lajitoverinsa. Tällainen väite yksinkertaistaa rajusti välttämättömien lajinmukaisen käyttäytymistarpeiden määritelmää. Välttämätön lajinmukainen käyttäytymistarve on sisäsyntyinen käyttäytymisen tarve, jota eläimen on voitava toteuttaa voidakseen hyvin. Jos eläin ei pääse tyydyttämään tätä käyttäytymistarvetta, se stressaantuu ja voi huonosti. On erittäin tärkeää ymmärtää, että kaikki käyttäytyminen, mitä eläin tekee tai joutuu tekemään luonnossa selviytyäkseen, ei ole välttämätöntä lajinmukaista käyttäytymistarvetta. Luonto on ankara ja selviytyminen vaatii eläimeltä tietynlaista toimintaa. Optimaalisissa olosuhteissa, jossa vaaraa ei ole, ravintoa on riittävästi tarjolla ja käytettävissä on riittävä suoja, jäävät monet käyttäytymismuodot pois erityisesti sellaisilla eläimillä, jotka ovat asuneet

tarhaolosuhteissa koko elämänsä. Jäljelle jäävät välttämättömät käyttäytymistarpeet, joita eläimen on voitava toteuttaa kaikissa olosuhteissa voidakseen hyvin.

Kettujen ja minkkien lajinmukaisia välttämättömiä käyttäytymistarpeita on tutkittu melko paljon erityisesti 1990- ja 2000-luvulla. Niiden perusteella turkiseläinten häkkiin lisättiin muun muassa ketuille makuuhylly, josta kettu pystyy toteuttamaan tarvettaan tarkkailla ympäristöä korkeammalta. Häkissä tulee myös olla virike, jota kettu voi purra, raapia ja yleisesti manipuloida. Myös eläimen saama ruoka voi olla virike, jos se on valmistettu oikein. Hyvät virikkeet ovat sellaisia, joiden saavuttamiseksi eläin joutuu tekemään töitä ja joka vähitellen katoaa ja jonka jälkeen eläin saa uuden virikkeen. Esimerkiksi ketuilla yksi parhaista virikkeistä on luu ja esimerkiksi kasvavilla pennuilla ylivoimaisesti paras virike on toinen kasvava pentu. Suomen supien sertifikaattiin lisättiin viime vuonna vaatimus heinän saatavuudesta virikemateriaalina. Myös minkille pesätekemateriaali on tärkeä virike. Useissa turkiseläinten hyvinvointitutkimuksissa on todettu, että turkiseläimen hyvinvoinnin kannalta häkin pinta-ala ei ole merkityksellinen. Merkityksellistä on, mitä häkin sisältä löytyy ja miten hyvin häkin sisällä olevat elementit vastaavat eläimen välttämättömiin käyttäytymistarpeisiin. Tilaa on oltava sen verran, että tärkeät virike-elementit mahtuvat häkkiin ja eläimellä on tilaa käyttää niitä.

Minkkien uimisen tarve nostetaan jatkuvasti esiin lajinmukaisena käyttäytymistarpeena. Useissa tutkimuksissa on kuitenkin osoitettu, että uiminen ei ole minkille välttämätön käyttäytymistarve. Jos häkissä tarjotaan minkille uimavettä, osa minkeistä käyttää sitä paljon ja osa ei lainkaan. Uimavesi on yksi virike-elementti, jolla minkkien häkin monipuolisuutta voidaan lisätä, mutta se ei ole välttämätön käyttäytymistarve minkille. Uimavettä ei yleensä ole tarjolla minkeille siihen liittyvien hygieni- ja sairastumisriskien vuoksi. Ketuilla taas nostetaan yleensä esiin kaivamisen tarve lajinmukaisena käyttäytymistarpeena. Tutkimuksissa kettujen kaivamistarvetta ei olla pystytty aukottomasti osoittamaan, mutta vaikuttaa siltä, että jos kaivuumahdollisuus on olemassa, suurin osa ketuista käyttää tilaisuutta ainakin jonkin verran. Ketut kuitenkin viettävät häkissä verkkopohjalla enemmän aikaa kuin maapohjalla, jos niiden annetaan valita vapaasti. Turkistilat ovat pyrkineet vastaamaan todettuihin välttämättömiin tarpeisiin lisäämällä häkkiin virike-elementin, jota kettu pystyy manipuloimaan. Turvallisimman ja toimivimman virike-elementin löytämiseksi on viime vuosina tehty runsaasti tutkimusta ja työtä on edelleen jatkettava. Häkkiympäristöä, eläinten keskinäistä dynamiikkaa ja sopeutumista ihmisen kanssa elämiseen voi ja tulee kehittää vielä edelleenkin ja tämä on turkisan mielestä oikea tapa kehittää tuotantoa.

Tautiuhkasta on tullut lyömäase

Kansalaisaloitteessa turkiseläinlainon kieltämisestä perustellaan myös turkiseläinten zoonoositaudeilla ja niiden aiheuttamalla riskillä ihmisille. Esille nostetaan muun muassa korona- ja lintuinfluenssavirukset. Koronavirus levisi 2020 Euroopassa erityisesti tanskalaisilla ja hollantilaisilla turkistiloilla ja aiheutti molemmissa maissa hätiköidyn turkiseläinlainon alasajon. Myöhemmin muun muassa WHO on todennut, että rajut toimenpiteet olivat ylimitoitettuja. Tanskassa päätös johti poliittiseen skandaaliin, maatalousministerin eroamiseen ja jopa ennen aikaisiin vaaleihin sekä noin kolmen miljardin euron korvauksiin tuottajille. Tarhaus on sallittu Tanskassa uudelleen vuoden 2023 alusta ja suomalaiset tuottajat ovat myyneet Tanskan kollegoille laadukkaita siitosminkkejä.

Sittemmin on osoitettu, että Sars-CoV-2 virus voi tarttua yli 35 eläinlajiin mukaan lukien kissat, koirat, hamsterit ja fretit.

Zoonoositauteja ei silti pidä vähätellä. Epidemioihin liittyvät riskit ovat kuitenkin hallittavissa samoilla työkaluilla kuin muussakin kotieläintuotannossa. Koska turkiseläimiä ei kasvateta ihmisravinnoksi, ei suomalainen lainsäädäntö perinteisesti ole vaatinut yhtä tiukkaa bioturvaa turkistiloilta kuin muilta kotieläintiloilta. Zoonoositautien riskin kasvaminen on kuitenkin muuttanut tilannetta merkittävästi. Suomalainen turkiselinkeino itse onnistui omalla ennaltaehkäisevällä toiminnallaan estämään koronaviruksen pääsyn turkistarhoilleen. Lisäksi FIFUR kehitti elinkeinon omarahoituksella minkkien koronarokotteen yhdessä Helsingin yliopiston tutkijaryhmän kanssa, haki rokotteelle käyttöluvan ja kaikki Suomen siitosminkit rokotettiin koronaa vastaan vuodenvaihteessa 2021-2022.

Kesän 2023 lintuinfluenssaepidemian jälkeen viranomaiset muuttivat useita turkistilojen bioturvallisuuteen liittyviä lakeja ja asetuksia ja turkistilat tekivät merkittäviä bioturvan parantamiseen liittyviä investointeja ja muutoksia.

Tarttuvien tautien ja erityisesti zoonoositautien ennaltaehkäisy ja torjunta on kaikkien eläintuotantoalojen sekä ihmis- ja eläinterveysviranomaisten yhteinen tehtäväkenttä ja juuri tässä on otettu merkittäviä edistysaskeleita korona- ja lintuinfluenssaepidemioiden aikana. Vuonna 2024 Suomessa ei intensiivisestä turkistilojen testaamisesta huolimatta olla todettu enää yhtään lintuinfluenssatapausta turkiseläimillä. Turkisala onkin vuonna 2024 vahvasti valmistautunut uusien zoonoositautien uhkaan. Voidaan sanoa, että turkisalalla on nyt kokemusta epidemioiden hallinnasta enemmän kuin yhdelläkään tuotantoeläinlajilla Suomessa tai jopa kansainvälisesti.

Kannattavuushaasteistako rankaistaan?

Yksi kansalaisaloitteen keskeisistä perusteluista on vedota turkistuotannon kannattamattomuuteen väittäen yksipuolisesti, että turkistarhaus ei ole kannattavaa ja siksi se pitäisi ajaa alas. Tämä väite sisältää kaksi keskeistä vääristynyttä ja jopa absurdia väittämää: kannattamattomuus ja alan kieltäminen sen vuoksi.

Ensimmäinen väittämä koskee turkistuotannon kannattamattomuutta. Turkisala on aina ollut voimakkaiden suhdanteiden ala, johon maailman tapahtumat ja muutisuuntausten muutokset vaikuttavat voimakkaasti. Välillä hinnat ovat alhaalla ja välillä todella korkealla. Turkisalan kaikkien aikojen kannattavin vuosi on niinkin lähellä kuin vuonna 2013, jolloin turkistarhaus oli Suomen kannattavin toimiala. Korkeat hinnat johtivat globaaliin ylituotantotilanteeseen rajusti kasvaneen kiinalaisen tuotannon vuoksi ja kysynnän ja tarjonnan tasapainottaminen vei useita vuosia. Viime vuosina maailman mullistuksia on riittänyt. Näistä merkittävimpiä koronavirus ja sen jälkimainingit sekä Venäjän sota Ukrainassa. Näiden vuoksi sinikettutuotanto on muutamat viime vuodet ollut vaikeuksissa, mutta toisaalta siniketun valkoinen väri tyyppi on menestynyt paremmin kuten myös tietyt kettujen muunnostyyppit. Minkintuotannon hintataso on elpynyt ilahduttavasti lähes kaikissa väri tyypeissä jo muutaman vuoden ajan ja on nykyään selkeästi kannattavaa toimintaa. Maailmanmarkkinoilla turkisnahkojen kysyntä on jo nyt selvästi suurempaa kuin niiden tuotanto, mikä ennusteiden mukaan tulee jo vuonna 2025 näkymään selkeästi nousevina hintoina erityisesti minkillä.

Väitteen toinen osa perustuu siihen, että koska ala ei ole kannattava, on se lopetettava. Turkiselinkeino on yksi maaseudun elinkeinosta kuten ovat esimerkiksi maidontuotanto, lihan tuotanto tai viljantuotanto. Lähes kaikki maatalouden tuotantoalat ovat jo pitkään olleet täysin riippuvaisia EU:n maataloustuista. Suomi on maailman pohjoisin maa ja luonnonolosuhteet ovat sen mukaiset. Ilman maataloustukia suomalainen maatalous ei pystyisi kilpailemaan eurooppalaisen, puhumattakaan Euroopan ulkopuolelta tuotavien maataloustuotteiden kanssa, jotka on tuotettu suotuisimpien kasvuolosuhteiden ja väljemmän säätelyn maissa. Turkistuotanto taas sopii erinomaisesti juuri Suomeen, sillä turkiseläimet ovat pohjoisten alueiden eläinlajeja, jotka ovat sopeutuneet erittäin hyvin pohjoisiin olosuhteisiin. Talviturkin kehittyminen on jopa täysin riippuvainen päivän pituuden voimakkaasta vaihtelusta. Juuri siksi Suomen olosuhteet mahdollistavatkin maailman korkealaatuisimpien turkisten tuotannon.

Turkisala on aina ollut täysin markkinaehtoinen ala

Toisin kuin jotkut ovat medialle väittäneet, turkiselinkeino ei saa mitään maatalouden tuotantotukia, eikä ole koskaan ollut tuotantotukien piirissä.

Koronaepidemian aikaiset tilapäiset alkutuotannon kustannustuet olivat poikkeuksia, joita Suomen valtio jakoi hyvin laajasti eri toimialoille. Jotkut tahot ovat halunneet myös kutsua lintuinfluenssaepidemian aikana viranomaispäätöksellä lopetettujen eläinten korvauksia tuiksi. Todellisuudessa kysymys oli kuitenkin eläintautilain mukaisesta korvauksesta valtion tuhoamasta omaisuudesta. Totuus on, että turkisala on täysin markkinaehtoisesti toimiva ala, jonka tuotannosta lähes 100 % menee vientiin. Hyvinä vuosina turkisala tuottaa runsaasti vero- ja vientituloja Suomeen ja heikkoinakaan vuosina se ei aiheuta kustannuksia yhteiskunnalle, koska ala toimii ilman tukia markkinaehtoisesti. Onkin täysin aiheellista kysyä, millä loogiikalla turkiselinkeinon lopettamista voidaan perustella kannattamattomuuteen vedoten, kun näin ei toimita minkään muunkaan yritystoiminnan suhteen, vaikka niitä jopa tuetaan? Pitäisikö nyt heikosti kannattava rakennusalakin kieltää Suomessa samaan logiikkaan vedoten? Kannattamattomuuteen vetoaminen ylipäättään on absurdi peruste minkä tahansa elinkeinon kieltämiselle.

Muut virheelliset väittämät

Yksi kansalaisaloitteen perusteluista on, että turkistarhaus on kiellettävä, koska Suomensupille ei anneta mahdollisuutta nukkua talviunta. Supin talviunikäyttämistä tarhaolosuhteissa on tutkittu jonkin verran ja sen on todettu olevan mahdollista saavuttaa. Se vaatisi joi-tain muutoksia muun muassa talvehtimissuojan osalta mutta yksi merkittävimmistä haasteista on lainsäädäntö, joka vaatii, että eläimiä on ruokittava päivittäin. Kun ruokaa on saatavilla päivittäin, ei supi vaivu normaalisti talviuneen vaan jää jonkinlaiseen talviunen ja hereillä on välitilaan, jossa aktiivisuus on merkittävästi vähentynyt. Mahdollisuus talviuneen vaatisi siis myös muutoksia lainsäädäntöön. Tuottajat toivottavat supien talviunen tervetulleeksi uudistukseksi supintuotantoon.

Kansalaisaloitteen väittäjä, että turkistuotanto ei Euroopassa mahdollisesti tapahtuvan kiel-lon vuoksi siirtyisi Kiinaan, on naiivi. On päivänselvää, että tuotanto seuraa markkinoita niissä maissa, joissa tuotanto sallitaan ja jossa sille on otolliset edellytykset. Viime vuosina

markkinoita on häirinnyt useat maailmanlaajuiset kriisit kuten koronavirus ja Venäjän sota Ukrainassa. Näiden maailmanlaajuisen poikkeustilanteiden aiheuttama markkinahäiriö ei silti tarkoita, että kysyntää ei olisi. Markkinatutkimukset osoittavat selvästi, että kysyntä on olemassa. Turkisten kulutus on jo saavuttanut tilanteen, jossa kysyntä on suurempaa kuin tuotanto, mikä kasvattaa markkinamekanismien mukaisesti tuotantoa siellä, missä se on mahdollista. Kiinan oma tuottajajärjestö on arvioinut, että kiinalainen tuotanto noin kolminkertaistuu seuraavan kahden vuoden aikana. Turkistuottajien ajojahti Euroopassa johtaa vääjäämättä tuotannon kasvuun Kiinassa ja myös tuotannon painopisteen siirtymisen Kiinaan, jossa eläinten hyvinvointiin ja bioturvallisuuteen liittyvät säädökset ovat erilaisia.

Perustelu, että eläinten hyvinvoinnin parantaminen ei ole mahdollista, koska muissa maissa lainsäädännön muutokset ovat johtaneet turkistarhauksen loppumiseen, on tarkoitushakuisen, eikä edes yritä hakea eläinten hyvinvointiin todella vaikuttavia uudistuksia. Kun lainsäädäntöön tehtävät eläinten hyvinvointiin liittyvät muutokset toteutetaan tieteellisin perustein aidosti eläinten hyvinvoinnin parantaminen tavoitteenaan, on turkiselinkeinon täysin mahdollista kehittää menetelmiä, joilla tuotanto on myös uusilla vaatimuksilla mahdollista. Tätä ala tekee myös itse jatkuvasti.

Kärsimys on eläinoikeusliikkeen luoma myytti

Lopuksi on kommentoitava yhtä eläinoikeusliikkeen keskeisintä ja yleisintä väittämää, jonka mukaan turkiselinkeino tulisi kieltää, koska se aiheuttaa kärsimystä eläimille. Tätä väittämää on toistettu eläinoikeusliikkeen uskonnossa niin pitkään ja niin usein, että harva enää edes ymmärtää kysyä, että mihin väitteet perustuvat?

Sairastaminen ja kuolema ovat osa kaikkien elollisten olentojen elämää, niin ihmisten kuin eläintenkin. On mieleetöntä vaatia, että tuhansien eläinten eläintilalla ei koskaan olisi sairaita yksilöitä, kun jo kymmenen satunnaisesti kadulla vastaan tulevan ihmisen joukossa on varmasti muutamia tavalla tai toisella jotain perussairautta sairastavaa henkilöä. Yksi elämän perustotuuksista on, että kaikilla elävillä olennoilla, myös tuotantoeläimillä on oikeus joskus sairastaa. Tuotantoeläinten kasvattaja on vastuussa siitä, että tuotantoeläimen hyvinvoinnista huolehditaan ja että eläin saa tarvitsemaansa hoitoa mahdollisimman nopeasti. Alhainen sairastavuus on myös taloudellinen kysymys: on itsestään selvää, että terve ja hyvinvoiva eläin myös tuottaa paremmin kuin sairas eläin.

Mikään mittari ei osoita, että turkiseläinten kuolleisuus, sairastavuus tai kärsimys poikkeaisi muista tuotantoeläinlajeista tai varsinkaan luonnonvaraisista eläimistä millään tavalla. Sana ”kärsimys” turkiseläimistä puhuttaessa on eläinoikeusliikkeen luoma myytti, joka käyttää hävyttömästi hyväksi tavallisten ihmisten sisäsyntyistä myötätuntoa toisia eläviä olentoja kohtaan mutta unohtaa sen, että myös tarhaajat ovat tavallisia ihmisiä, jotka eivät halua nähdä eläintensä kärsivän.

Rakentavaa keskustelua mustavalkoisuuden sijaan

Turkiseläinten kasvatuksesta on olemassa runsaasti tieteellisesti tuotettua tietoa. Kuten mikään tuotannonala, turkiselinkeinokään ei kuitenkaan ole täydellinen. Asioita voi ja tulee kehittää ja tehdä paremmin. Tieteelliseen tutkimustietoon perustuva kehittäminen on

luonnollinen tapa kehittää myös eläinten hyvinvointia. Yksi turkisan suurimmista viime vuosien ponnistuksista on ollut kansainvälinen Welfur-järjestelmä, joka perustuu puolueettomaan tieteelliseen tutkimukseen ja jota päivitetään aina, kun uutta tutkimustietoa syntyy. Yksi uusimmista Welfur-järjestelmän uudistuksista on Quality Behaviour Assessment -menetelmään perustuva hyvinvoinnin mittaustapa, joka ottaa aikaisempaa paremmin huomioon eläimen omat tuntemukset ja vastaa näin eläinten hyvinvointitieteen muutokseen ”5 freedoms” ajattelusta kohti ”5 domains” ajattelua.

Welfur järjestelmän mittavasta tieteellisestä ja puolueettomasta taustatutkimuksesta huolimatta eläinoikeusliike on kuitenkin valinnut linjakseen tuomita Welfur-järjestelmän kokonaisuudessaan viherpesuksi ilman aitoa ja rakentavaa dialogia dynaamisesti kehittyväksi tarkoitettun järjestelmän tulevaisuuden kehitystarpeista. Juuri rakentavaa dialogia turkiseläinkeino peräänkuuluttaa yhteiskunnalliseen, pahasti polarisoituneen juupas-eipäs keskusteluun, jossa toinen puoli yrittää kehittää tuotantoa ja toinen puoli on avoimesti ilmoittanut tavoittelevansa ainoastaan alan täyskieltoa ilman aikomustakaan keskustella asioista rakentavasti.